

BETH REEKLES

**CABINA DE
SĂRUTURI₂
RELAȚIE LA DISTANȚĂ**

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS
—2020—

Capitolul 1

— ULTIMUL AN, frate!

După ce s-a trântit portiera în urma mea, mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii, inspirând adânc. Soarele îmi gădila obrazii. Pe buze îmi juca un zâmbet. Curtea școlii mirosea a iarbă proaspăt tăiată, iar atmosfera zumzăia de conversațiile adolescenților care alergau prin parcare, reîntâlnindu-și colegii după vacanța de vară. De obicei, toată lumea se plânge de prima zi de școală și pretinde că o detestă, dar eu eram convinsă că, în secret, toți o adoră.

Noul an școlar venea întotdeauna cu un iz al începuturilor care ne așteaptă, ceea ce era oarecum ridicol, fiindcă era vorba doar despre *liceu*. Cu toate acestea, nu puteam scăpa de senzație.

M-am întors spre Lee, cu ochii deschiși, iar el mi-a aruncat un zâmbet larg.

O fi fost o dimineață de luni, dar eu simțeam că plutesc.

— Ultimul an, păzea că venim! am răspuns eu, încet, zâmbindu-i la rândul meu.

Eram convinsă că, dacă exista ceva în lume pentru care să merite să ne entuziasmăm, atunci acel ceva era ultimul an de liceu.

Auzeam des că anii de facultate ar trebui să fie cei mai buni din viață, însă mie mi se părea că avea să fie mai mult de muncă

decât în liceu, chiar dacă asta venea la pachet și cu mai multă libertate. Lee și cu mine eram convinși că acel ultim an de liceu însemna cea din urmă ocazie de a ne distra *pe bune*, înainte să ne lovească trenul maturității.

Am înconjurat mașina și m-am sprijinit de capotă, lângă Lee. Își dichisea mereu mașina, un Mustang din 1965, la care ținea enorm. Practic, sclipea de curățenie.

— Nu pot să cred! Îți dai seama că este *ultima* primă zi de liceu din viața noastră? Anul viitor pe vremea asta vom fi la facultate...

— Nu-mi aminti! a sărit Lee. Mi-a ținut deja de dimineață mama un discurs, cu ochii înlăcrimați și tot tacâmul. Nici măcar nu vreau să mă *gândesc* la facultate.

— Ghinion, amice! Este inevitabil. Trece vremea...

Am spus asta chiar dacă gândul la dosarul pentru facultate îmi făcea și mie un gol în stomac. Încercasem în timpul verii să lucrez la eseul meu motivațional, dar nu înregistrasem cine știe ce progrese.

Nici *nu voiam să iau în calcul* posibilitatea ca eu și Lee să ajungem la facultăți diferite. Că ar fi fost acceptat undeva unde nu eram și eu. Că am fi putut sta separați anul viitor. Ne petrecuserăm viața ca niște frați. Ce m-aș fi făcut fără el?

— Din păcate! a continuat Lee, ceea ce m-a trezit din reverie. Uite ce e, doar nu ai de gând s-o arzi poetic despre viitor?! Te rog să mă avertizezi, ca să te las în legea ta și să mă duc să-i gălesc pe băieți.

— Nu mai vorbesc despre facultate, am zis, lovindu-mă ușor cu umărul în el, în joacă. Promit!

— Slavă Domnului!

— Că veni vorba despre băieți, ți-a zis ceva Cam despre noul vecin?

— Aproape uitasem.

Cam, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai noștri încă din școala primară, ne dăduse săptămâna trecută vestea că un tip se mutase în casa de vizavi de a lui și că, pentru că era de vârsta noastră, părinții lui Cam au sugerat să îl ia sub aripa lui protectoare și să ni-l prezinte. Felul în care pronunțase Cam „au sugerat” sunase de parcă îl puseseră în fața unui ultimatum.

— Știi că e din Detroit, a continuat Lee. Îl cheamă Levi, așa, ca pe marca de jeansi. Mare lucru nu mai știi despre el. Nu cred că știe nici Cam altceva, sincer, a spus și s-a ridicat de pe capotă. Sper doar să nu fie un ratat, pentru că i-am promis lui Cam că vom încerca să îl includem în grupul nostru. Pe Levi, adică.

— Am înțeles, am mormăit, distrasă de telefon, care începuse să îmi sune în mână.

Privirea lui Lee s-a oprit la numele apelantului. A oftat. I-am servit un zâmbet în chip de scuză, fix când își dădea deja ochii peste cap. A făcut câțiva pași, cu rucsacul aruncat peste umăr.

— Fără sex la telefon, Shelly! Suntem la școală. Sunt minori pe-aici, a comentat el.

— De parcă tu și Rachel nu v-ați fi pipăit niciodată în deba-
raua de serviciu! i-am strigat.

Mi-a făcut doar un semn cu degetul mare ridicat.

Am răspuns la telefon.

— Salut, Noah!

Fratele mai mare al lui Lee, Noah, era, parțial, motivul pentru care nu avansasem cu eseul pentru facultate: după ce ascunseserăm de Lee relația timp de câteva luni, în primăvara trecută (secretul se aflase într-un mod dezastruos, când Lee ne prinsese

sărutându-ne), începuserăm să ne vedem „oficial” din vară. Ne petrecuserăm mare parte din vacanță împreună. Acum, Noah era la facultate în cealaltă parte a țării, la Harvard.

Plecase abia de câteva săptămâni, iar eu nu pricepeam sub niciun chip de ce îmi era atât de dor de el. Cum aveam să rezist până la Ziua Recunoștinței?

— Bună, ce faci?

— Bine. Sunt încântată de prima zi din ultimul an la liceu. Cum e la facultate?

— Nu foarte diferit de cum era seara trecută, când am vorbit ultima dată. Azi-dimineață am avut un curs de mate. A fost interesant. Diferențiale de ordinul al doilea.

— N-am nicio idee despre ce vorbești și nici nu cred că vreau să aflu.

Noah a izbucnit în râs. Un hohot blând, răgușit, care mi-a topit inima. Aproape totul la el îmi topea inima, îmi înmuia genunchii sau îmi umplea stomacul de fluturi. Eram ultima fraieră, un clișeu desprins dintr-un film. Era minunat!

Îmi era dor de râsul acela la fel de mult cum îmi era să îi simt brațele în jurul meu sau buzele lipite de ale mele. Vorbeam tot timpul – apeluri video, Snapchat, SMS-uri, ne sunam... dar nu era la fel. Totuși nu voiam să îl las să își dea seama cât de dor îmi era de el, ca să nu par prea dependentă. Nu eram încă foarte sigură de treaba asta cu „relațiile”.

— Ești un tocilar *absolut!* am glumit eu.

Nu mă gândisem niciodată la el cu adevărat ca la un tocilar. Știam că era deștept. Avea media generală pe toți anii de învățământ aproape de maximum (asta îmi spusese mama lui, recent; atunci mă prinsesem cât era de inteligent). Ratase la mustață prima poziție în clasa lui. Cu toate astea, avusese

în liceu o reputație de băiat rău. Până să ajungem împreună, nu mi-aș fi imaginat niciodată că, dincolo de imaginea de dur, se ascundea un tip căruia îi plăcea să învețe lucruri de genul diferențialelor de ordinul al doilea. Ce-or mai fi fost și alea.

— Ssst, să nu te audă cineva! a spus el, iar eu i-am simțit zâmbetul în voce. Dar să nu mai discutăm tot despre mine. Am vorbit cu tine aseară vreo oră despre facultate. Voiam acum doar să-ți urez succes în prima zi din ultimul an de liceu!

Am zâmbit, chit că nu mă putea vedea.

— Mulțumesc! Apreciez.

— Deci? Cum e să fii printre cei mari din școală?

— Cam de speriat, emoționant și foarte interesant. Încerc să nu mă stresez prea tare pentru facultate.

— E înspăimântătoare toată treaba asta, nu?

— Gândul la facultate mă face să mă simt matură, dar eu sunt încă departe de asta! Seara trecută l-am chemat pe fratele meu mai mic să ucidă un păianjen din dormitorul meu.

— Da, știu ce zici. Ieri am întrebat pe cineva cum se folosește uscătorul din spălătorie. M-am simțit tare prost.

— Nu ai mai spălat niciodată rufe?

— Mama vrea ca rufele să fie spălate și uscate într-un fel *anume*, Shelly. Doar știi asta.

Știam. Îl rugase o dată pe Lee să pună cearșafurile la uscat, cât era ea plecată, doar ca, apoi, să le întindă ea din nou. De atunci, nu i-a mai cerut niciodată să facă așa ceva.

— Dar cei patru ursuleți de pe patul tău nu te ajută prea mult să te simți adultă, nu? a reluat el.

— Pariez că sunt nenumărate fete la facultate – chiar și niște băieți – care au unul sau doi ursuleți pe pat.

— Dar nu patru!

— Să nu îndrăznești să spui ceva despre Domnul Wiggles! m-am bosumflat eu fără să vreau. Tu porți boxeri cu Superman!

Înainte ca Noah să aibă măcar șansa de a se apăra, am auzit pe fundal cum bate cineva la ușă. A oftat.

— Se pare că trebuie să închid. Steve era în dormitor, așa că am intrat în baie să vorbesc cu tine, ca să am intimitate...

— Flynn, haide odată, omule! Trebuie să mă ușurez! a strigat colegul lui de cameră, Steve, iar vocea i s-a auzit înfundat, probabil din cauza ușii de la baie.

— Ar fi cazul să închid și eu. Cred că au ajuns toți deja. Trebuie să îl cunoaștem pe vecinul lui Cam și să-l integram în gașcă.

— Tipul din Detroit? 7 For All Mankind¹?

— Levi.

— Asta am spus și eu. Succes! Și să-i transmiți lui Lee că-i urez și lui multă baftă la probe. I-am trimis un mesaj, dar nu a răspuns.

În telefon s-au auzit un zăngănit puternic și bătăi în ușă.

— Flynn! *Haide!*

— Să ai o primă zi de școală minunată! a mai zis Noah.

— Mulțumesc. Te iubesc.

I-am simțit zâmbetul din voce și aproape că i-am văzut gropița din obraz, care însoțea zâmbetul cu pricina, când a răspuns:

— Și eu te iubesc.

Nu am închis niciunul și, pentru o clipă, fără să spunem nimic, ne-am ascultat respirând. Apoi, am coborât telefonul de la ureche și am închis. M-am asigurat că l-am trecut în modul silențios înainte să îl vâr în geantă, unde s-a pierdut imediat între caietele mele noi și alte obiecte absolut necesare (mai precis, o perie de păr, un baton de ciocolată, un tampon și o pereche de căști cu firul foarte încurcat).

¹ Marcă americană producătoare de jeansi, fondată în anul 2000, în Vernon, California (n. tr.).

— Elle! Hei! Vino aici!

Am ridicat capul când mi-am auzit numele, săltându-mă în vârful picioarelor. Dixon era la doar câțiva metri distanță, cu Lee și cu celălalt prieten al nostru, Warren. Îmi făcea semn cu mâna. Am răspuns, ca Dixon să știe că l-am văzut, și am luat-o la pas spre ei.

Am trecut printre câteva mașini, ca să ajung la băieți, și, chiar când mă strecuram pe lângă o Toyota verde, pe care nu o știam, portiera șoferului s-a deschis și m-a lovit în șold, izbindu-mă de Fordul din spatele meu.

Mi-am ținut respirația, așteptând să izbucnească alarma Fordului. Am reușit să expir abia când am constatat că mașina nu scoate niciun piuit.

Poate că anul ăsta nu voi mai fi împiedicata școlii. Bine ai venit, noua eu!

— La naiba! Îmi pare rău, nu te-am văzut...

— E numai vina mea, nu-ți face griji! am spus, dându-mi părul la o parte de pe frunte și privind-l pe șofer.

Nu îl cunoșteam. Deși nu era cu mult mai înalt decât mine, părea că e tot „asamblat” numai din oase lungi. Nu îi vedeam ochii ascunși de ochelarii de soare atât de întunecați, încât mă reflectam perfect în ei. I-a împins pe creștet, în părul castaniu, ondulat, apoi și-a lăsat brațul pe lângă corp, cu degetele încheștate în jurul bretelei rucsacului.

Avea ochi frumoși. Prietenoși. Verzi, cu mici riduri de expresie la cozi. Îmi mijeam privirea, pentru că soarele bătea chiar din spatele lui. Și-a mutat greutatea pe celălalt picior și a blocat lumina.

Era simpatic.

— Te simți bine? Te-am lovit? Scuze...

— Serios, nu-ți mai face atâtea griji! Mă simt bine, sincer, am zis eu, zâmbind, ca să îl liniștesc, chiar dacă mă durea puțin șoldul.

Zgomotul portierei din dreapta mi-a atras atenția. L-am recunoscut imediat pe Cam, cu părul lui blond și cu rucsacul albastru, jerpelit, pe care cred că-l avea din clasa a opta. A rânjit spre mine.

— De ce nu mă surprinde? Doar te-am avertizat mereu să te uiți pe unde mergi!

M-am strâmbat la el, înainte să mă întorc din nou spre deșiratul cu ochelari de soare, vrând să-i spun „Tu trebuie să fii Levi”, dar Cam mi-a luat-o înainte.

— Cred c-ar trebuie să vă prezint. Elle, el este Levi. Levi, prietena mea, Elle.

— Îmi pare bine! a ridicat o mână și a făcut un semn, apoi mi-a zâmbit cu dinți atât de albi, încât m-am gândit că erau sigur tratați chimic.

— Și mie. Scuze că m-am izbit de portiera ta! Ne-a povestit Cam că îl vom cunoaște pe noul lui vecin, dar nu mă gândisem că asta o să fie prima impresie pe care o să ți-o fac.

— Ești întotdeauna neîndemnatică sau doar ai o zi proastă? a întrebat el, zâmbind tot mai mult.

— Este, a comentat Cam, iar mie mi s-a părut cam iritat.

Nu îi plăcea tipul ori era el stresat? Am simțit că era ceva în neregulă, așa că am schimbat subiectul.

— Dixon e acolo, cu ceilalți.

— Grozav! a exclamat Cam și a pornit în direcția indicată de mine, reperându-i repede pe băieți, însă Levi nu a făcut nicio mișcare.

— Haide! l-am îndemnat. Ar trebui să-i cunoști și pe ceilalți.

După ce s-au făcut prezentările, iar Levi a început să întrebe despre sporturile pe care le practicam aici (în Detroit fusese în echipa de *lacrosse*), i-am dat lui Cam un ghiont în coaste.

— Care-i faza cu voi doi? am întrebat, cu vocea scăzută. Spune-mi să tac, dacă depășesc vreo limită, dar... nu știu, mi se pare că nu prea îți place tipul nou.

Expresia morocănoasă a lui Cam s-a transformat în una de jenă.

— Nu este vorba că nu-mi place, dar nu-l cunosc încă, a mormăit el. Nu suport să fiu eu răspunzător pentru el. Simt că trebuie să-mi înfrânez sarcasmul și să fiu amabil.

— Va fi bine. Pare de treabă. Măcar încercă să nu arăți ca Brad, când îl pune tata să mănânce broccoli.

— Ușor de zis, a bombănit. Tipul conduce ca un maniac, iar mașina mea e încă la reparat.

— Aș dori să-ți amintesc de momentul când ai intrat cu spatele într-un stâlp.

— Mai bine să nu vorbim despre asta.

Dar a zâmbit, și i-am zâmbit și eu. Lee s-a atins ușor cu umărul de mine, când a făcut un gest mai larg, în timp ce discuta cu Warren și cu Levi despre fotbal. I-am prins scurt privirea.

Iată-ne și în ultimul an de liceu!